

OKÓLNIK

KURII DIECEZJALNEJ PŁOCKIEJ

8/2018

Płock – dnia 22 marca 2018 r.

35

ZAPROSZENIE BISKUPA PŁOCKIEGO NA LITURGIĘ MSZY KRZYŻMA W WIELKI CZWARTEK 2018 R.

Czcigodni i Drodzy Bracia Kapłani!

Zbliża się Wielki Tydzień i Święte Triduum Paschalne, czas będący sercem roku liturgicznego, źródłem i centrum naszej wiary i posługi kapłańskiej. Pragnę Was serdecznie zaprosić w Wielki Czwartek, 29 marca br., do Płockiej Bazyliki Katedralnej – naszego diecezjalnego Wieczernika, na uroczystą Mszę Krzyżma, która rozpocznie się o godzinie 10.00. Moje zaproszenie kieruję do wszystkich Prezbiterów Diecezji Płockiej: Prałatów i Kanoników naszych trzech Kapituł, Dziekanów i Wicedziekanów, Proboszczów i Wikariuszy, Pracowników Kurii, Seminarium Duchownego, wszystkich instytucji diecezjalnych, Kapłanów Zakonnych, Czcigodnych Księży Seniorów oraz pozostałych Kapłanów.

Wielki Czwartek to szczególna okazja, by dziękować Panu za łaskę kapłaństwa i każdy dar otrzymany od Boga. W Roku św. Stanisława Kostki pragniemy prosić Pana zniwa o nowe, święte powołania kapłańskie, zakonne i misyjne. Będę wdzięczny za Waszą pozytywną odpowiedź na mój apel i prośbę ks. Rektora naszego Seminarium w Płocku, aby podjąć dzień postu i modlitwy w intencji powołań. Przywieźmy w Wielki Czwartek nasze deklaracje, które złożymy Bogu w procesji z darami, jako wielkoczwartkowy duchowy dar ołtarza Kapłanów Diecezji Płockiej.

Przypomnę ponadto, że obecny rok duszpasterski jest poświęcony w naszej Ojczyźnie zgłębianiu tajemnicy obecności Ducha Świętego działającego w nas od momentu naszego chrztu, objawiającego się również w naszej kapłańskiej posłudze. W tym kontekście Biskupi Polscy skierowali do kapłanów specjalny list pasterski na Wielki Czwartek. Zachęcam Was do lektury tego listu poświęconego Trzeciej Osobie Trójcy Świętej.

Po liturgii Mszy Krzyżma zapraszam na braterskie spotkanie do Opactwa Pobenedyktynskiego, gdzie złożymy sobie świąteczne życzenia i spotkamy się na braterskiej agapie.

Drodzy Bracia – liczę, że nikogo z Was nie zabraknie! Oczekując wspólnego spotkania przesyłam słowa pozdrowień w Chrystusie Panu, a na trud wielkopostnej posługi duszpasterskiej z serca błogosławię – w imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego.

Płock, dnia 19 marca 2018 r.

W uroczystość św. Józefa

† Wasz Biskup Piotr

36

KOMUNIKAT CEREMONIARZA BISKUPIEGO DOTYCZĄCY CELEBRACJI MSZY KRZYŻMA W WIELKI CZWARTEK 2018 R.

1. Do koncelebrowania Mszy św. zaproszeni są wszyscy Kapłani.
2. Księża Profesorowie WSD, Księża pracujący w Kurii i w pozostałych instytucjach diecezjalnych ubierają się, jak co roku, w Kapitularku Katedry.
3. Księża Dziekani, Wicedziekani, Emeryci, a także Kapłani obchodzący w tym roku srebrne i złote jubileusze kapłańskie, przywożą dla siebie albę i pasek. W zakrystii przy kaplicy Najświętszego Sakramentu w Katedrze ubierają się w przygotowane dla nich ornaty.
4. Wszyscy pozostali Kapłani przywożą ze sobą albę, pasek i stułę i ubierać się będą także w zakrystii przy kaplicy Najświętszego Sakramentu.

5. Prałaci i Kanonicy Gremialni wszystkich Kapituł, Księża Profesorowie, Kapłani – pracownicy Kurii i pozostałych instytucji diecezjalnych, Księża Dziekani oraz Kapłani obchodzący w tym roku srebrne i złote jubileusze kapłańskie, zajmują miejsca w prezbiterium.
6. Pozostali Kapłani zajmują miejsca wskazane przez asystę biskupią.
7. Przed Mszą św. klerycy zbiorą od Księży deklaracje dotyczące dnia modlitwy i postu w intencji powołań. Będą one przyniesione w procesji z darami.
8. Po zakończeniu Eucharystii Księża Dziekani będą mogli odebrać oleje święte w kruchcie (wejściu głównym) bazyliki katedralnej.

Płock, dnia 19 marca 2018 r.

*Ks. Artur Janicki
Ceremoniarz Biskupi*

37

SŁOWO BISKUPA PŁOCKIEGO DO KAPŁANÓW O MODLITWIE O NOWE POWOŁANIA DO KAPŁAŃSTWA

Drodzy Bracia w Chrystusowym kapłaństwie! Zaledwie kilka dni dzieli nas od radości płynącej z wielkanocnego poranka, w którym Chrystus objawia się nam jako ciągle żywy i obecny w Kościele. Głoszenie prawdy o Zmartwychwstałym Panu jest fundamentem misji każdego chrześcijanina – zwłaszcza kapłana. Uświadamiamy to sobie szczególnie w Wielki Czwartek. W tym dniu wyrażamy też wdzięczność Bogu za dar kapłaństwa. Uświadamiamy też sobie zadania, które Pan złożył na nasze ramiona. Jednym z nich jest autentyczna troska o nowe i święte powołania do kapłaństwa. Rodzą się one w klimacie miłości i wiary rodziny i wspólnoty parafialnej, a przykład życia kapłana staje się drogocenną zachętą dla młodego człowieka, by poszedł za Jezusem. Dlatego zwracam się z gorącą prośbą do wszystkich kapłanów naszej Diecezji – uczynmy Wielki Czwartek dniem modlitwy o nowe powołania. Po konsultacji z Radą Kapłańską, która dostrzegła i poparła pilną potrzebę odnowienia i podjęcia nowych działań powołaniowych, zgodnie z informacjami przekazanymi podczas Konferencji Księży Dziekanów, proszę, by w najbliższym czasie każdy kapłan ofiarował dzień modlitwy i postu w intencji powołań. Widzialnym wyrazem podjęcia inicjatywy niech będzie złożenie karteczek z deklaracjami w Wielki Czwartek przed Mszą św. Krzyżma. Będzie to dar ołtarza naszego prezbiterium w dniu ustanowienia sakramentu kapłaństwa.

Wiem, że wiele wspólnot parafialnych nieustannie modli się w intencji powołań. Jestem Wam za to wdzięczny i gorąco proszę, byście nadal trwali na modlitwie. Jednocześnie proszę, by modlitwy te stały się „nieprzerwanym łańcuchem” – nieustającym wołaniem naszego Kościoła diecezjalnego o powołania. Dlatego proszę, by w każdym dekanacie odbył się tydzień modlitw w tej intencji zgodnie z dołączonym kalendarzem. Niech Księża Dziekani zatroszczą się, by w wyznaczonym czasie, każdego dnia – przynajmniej w jednej parafii z dekanatu – były zanoszone modlitwy w tej intencji. Diecezjalne rozpoczęcie tej inicjatywy zostanie zainaugurowane w Niedzielę Miłosierdzia, 8 kwietnia br. o godz. 20.00, w kaplicy objawień Jezusa Miłosiernego na Starym Rynku. Zapraszam kapłanów z Płocka i okolic, by włączyli się do wspólnych modlitw.

Niech Pan życia i Dawca wszelkich łask obdarza Was niezbędnymi łaskami. Niech Zmartwychwstały wspiera Swoją mocą, by każdy dzień naszego życia był Jego zwycięstwem. Trwajmy razem na modlitwie w intencji powołań.

Płock, dnia 19 marca 2018 r.

W uroczystość św. Józefa

*† Piotr Libera
Biskup Płocki*

KOMUNIKAT RETORA WSD W PŁOCKU DOTYCZĄCY MODLITWY
O POWOŁANIA KAPŁAŃSKIE

W nawiązaniu do Słowa Biskupa Płockiego do kapłanów o modlitwie o nowe powołania do kapłaństwa, z dnia 19 marca br., uprzejmie proszę, aby modlitwy o powołania w dekanatach naszej diecezji odbywały się w sposób „ciągły”, tzn. każdego dnia przynajmniej w jednej parafii. O formie i rodzaju modlitwy decydują, zgodnie z możliwościami duszpasterskimi – poszczególni księża proboszczowie.

Modlitwy w dekanacie rozpoczynają się w niedzielę, kończą w sobotę wieczorem.

DEKANALNE MODLITWY W INTENCJI POWOŁAŃ KAPŁAŃSKICH W ROKU 2018
POD HASŁEM:

NATYCHMIAST ZOSTAWILI SIECI I POSZLI ZA NIM (Mk 1, 18)

DEKANAT	DATA	DEKANAT	DATA
BIELSKI	8-14.04.	PŁOCKI ZACH.	8-14.07.
BODZANOWSKI	15-21.04.	PŁOŃSKI	15-21.07.
CIECHANOWSKI WSCH.	22-28.04.	PRZASNYSKI	22-28.07.
CIECHANOWSKI ZACH.	29.04-5.05.	PUŁTUSKI	29.07-4.08.
DOBRZYŃ N. DRWĘCĄ	6.05-12.05.	RACIĄSKI	5-11.08.
DOBRZYŃ N. WISŁĄ	13-19.05.	RYPIŃSKI	12-18.08.
DZIERZGOWSKI	20-26.05.	SEROCKI	19-25.08.
GĄBIŃSKI	27.05-2.06.	SIERPECKI	26.08-1.09.
GOSTYNIŃSKI	3-9.06.	STRZEGOWSKI	2-8.09.
MAKOWSKI	10-16.06.	TŁUCHOWSKI	9-15.09.
MŁAWSKI	17-23.06.	WYSZOGRODZKI	16-22.09.
NASIELSKI	24-30.06.	ZAKROCZYMSKI	23-29.09.
PŁOCKI WSCH.	1-7.07.	ŻUROMIŃSKI	30.09-6.10.

Płock, dnia 19 marca 2018 r.

Ks. Marek Jarosz
Rektor WSD

LIST BISKUPÓW POLSKICH DO KAPŁANÓW NA WIELKI CZWARTEK 2018 R.

„Siedem darów z Wieczernika”

1. Zaproszenie do Wieczernika
2. Sześć pierwszych darów Wieczernika
 - a. Dar Eucharystii i kapłaństwa służebnego
 - b. Dar pokoju i odpuszczenia grzechów
 - c. Dar Maryi i Apostołów
3. Dar siódmy: Pięćdziesiątnica
 - a. Dary Ducha to znak czasu!
 - b. „Bóg nie jest Bogiem zamieszania, lecz pokoju” (1 Kor 14,33)
4. Pełnia darów Wieczernika: biblijna harmonia

1. Zaproszenie do Wieczernika

Drodzy Bracia Kapłani!

Najbliższy czas w polskim Kościele będziemy przeżywać w blasku tajemnicy Ducha Świętego. Dwuletni program duszpasterski kieruje nas wezwaniem „Duch, który umacnia miłość” i ma nas doprowadzić – choć to już w przyszłym roku – do pogłębienia tajemnicy życia „w mocy Bożego Ducha”.

Natomiast tegoroczne hasło duszpasterskie: „Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym” przypomina nam Wieczernik, w którym – jak mówi słowo Boże w *Dziejach Apostolskich* – „wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym” (Dz 2,4). W Wielki Czwartek ponownie wchodzimy duchowo do Wieczernika – i nie wychodzimy z niego przed czasem!

W Wieczerniku mają swój początek największe dary Naszego Zbawiciela dla Kościoła. Tam przecież Jezus Chrystus w dzień przed swoją męką ustanowił Eucharystię i sakrament kapłaństwa. Tam w osiem dni po swoim Zmartwychwstaniu dwukrotnie powiedział do Apostołów: „Pokój wam!” (J 21,19–20) i dał im Ducha, aby odpuszczali grzechy. W Wieczerniku pierwsza wspólnota Kościoła poznała macierzyńską moc wstawiennictwa Maryi, tam też zaczęła realizować wolę Pana, aby służba Apostołów pod zwierzchnictwem Piotra była przekazywana w następstwie sukcesji. Tam wreszcie zstąpił Duch Święty ze swoimi charyzmatami i dał uczniom władzę zwiastowania Ewangelii z kerygmatyczną mocą, aby wspólnota chrześcijańska wzrastała. Jest to razem siedem wielkich darów, które Bóg związał z „salą na górze”, z Wieczernikiem.

2. Sześć pierwszych darów Wieczernika

a. *Dar Eucharystii i kapłaństwa służebnego*

O pierwszych dwóch z tych darów św. Jan Paweł II tak napisał w swoim Liście do kapłanów z roku 2005: „szczególną radość sprawia mi doroczne, duchowe spotkanie w Wielki Czwartek, w dniu, w którym miłość Chrystusa wyraziła się «do końca», w dniu Eucharystii, w dniu naszego kapłaństwa”. Był to ostatni z serii tych listów i dlatego stał się dla nas jakby ostatnią wolą świętego papieża wraz z przesłaniem: „jeśli cały Kościół żyje dzięki Eucharystii, życie kapłańskie winno mieć ze szczególnego tytułu «kształt eucharystyczny»; słowa ustanowienia powinny zatem być dla nas nie tylko formułą konsekracyjną, ale «formułą życia»”. Wiele lat wcześniej wyraził nawet tę radość w postaci szczególnego, duchowego zaproszenia: „Udajemy się do Wieczernika, wraz z Chrystusem i Apostołami, aby sprawując Eucharystię *In Cena Domini* odnaleźć ten korzeń, który zespala Eucharystię Chrystusowej Paschy i nasze sakramentalne kapłaństwo dziedziczone po Apostołach” (List do kapłanów, 1990). Te wspaniałe i niezwykle dary zostały złożone w nasze ręce, abyśmy zawsze się o nie troszczyli i o nie dbali jak o najcenniejszy skarb. Zostały nam dane, aby tchnąć w nas zapał do kapłańskiej misji dzielenia się wiarą z naszymi parafianami. Nosimy jednak ten skarb w naczyniach glinianych. Dlatego całą ufność pokładamy w Panu, który nas umacnia. Przecież „od dnia Zesłania Ducha Świętego, w którym Kościół, Lud Nowego Przymierza, rozpoczął swoje pielgrzymowanie ku ojczyźnie niebieskiej, Najświętszy Sakrament niejako wyznacza rytm jego dni, wypełniając je ufną nadzieją” (Jan Paweł II, *Ecc Euch*, 1).

b. *Dar pokoju i odpuszczenia grzechów*

Ta sama uświęcona wieczernikowa komnata staje się scenerią kolejnych dwóch darów Pana Jezusa. Jest to najpierw dar pokoju od ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Pana. Pokój Chrystusowy jest owocem miłości Bożej aż po ofiarę z siebie samego. Dlatego świat nie może nam dać takiego pokoju. Tylko Chrystus Pan daje ten niezwykle dar: „Pokój mój daję wam, nie tak jak daje świat” (J 14,27). Otrzymujemy go zawsze na Eucharystii. Razem z darem pokoju daje Pan w Wieczerniku dar przebaczenia grzechów. Wspominamy o nim w Niedzielę Miłosierdzia, odczytując stosowny tekst Ewangelii: „Weźmijcie

Ducha Świętego: którym odpuszcicie grzechy są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20,22–23). W tej chwili Zbawiciel tchnął mocą Ducha, aby Kościół udzielał odpuszczenia grzechów w sakramencie pokuty. I to dzięki kapłanom ten wspólny dar może trwać w Kościele dla dobra tylu braci i sióstr.

c. Dar Maryi i Apostołów

Następne dwa dary odkrywane przez uczniów pierwszej wspólnoty to bardzo szczególne osoby. Najpierw Najświętsza Maryja Panna. Przecież po Wniebowstąpieniu Chrystusa „wszyscy trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa, i braćmi Jego” (Dz 1,14). Pierwotny Kościół odkrywał w ten sposób w Wieczerniku znaczenie obietnicy z Krzyża: „Oto Matka twoja!” (J 19,27), z miłością przeżywał wśród siebie obecność pierwszej Uczennicy Chrystusa, Matki Kościoła i Oblubienicy Ducha Świętego. Dlatego w Kościele czujemy się jak w domu.

Również w Wieczerniku uczniowie Zmartwychwstałego poznawali w praktyce, co miały znaczyć słowa Pana Jezusa: „Na tej skale zbuduję Kościół mój i bramy piekielne go nie przemogą” (Mt 16,18). Widzieli, jak Zmartwychwstały posługuje się Piotrem dla kierowania wspólnotą, dla umacniania jej i do zapewnienia jej ciągłości. Kiedy bowiem opustoszało jedno apostołskie miejsce po śmierci Judasza, to właśnie Piotr wyjaśnił uczniom potrzebę wyboru następcy: „Trzeba, aby jeden z tych, którzy towarzyszyli nam przez cały czas, kiedy Pan Jezus przebywał z nami, stał się razem z nami świadkiem Jego zmartwychwstania” (Dz 1,21n). Tak Duch Boży doprowadził do zapewnienia trwałości hierarchii Kościoła oraz do ustalenia w nim autorytetu Piotra. Dlatego w Kościele czujemy się bezpieczni.

Pamięć o tych wielkich sześcioro darach przygotowuje nas na docenienie siódmego daru związanego z Wieczernikiem. Jest nim zstąpienie Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy – wraz z Jego charyzmatami i z zadaniem głoszenia kerygmatu Ewangelii z mocą przekonywania serc ludzkich.

3. Dar siódmy: Pięćdziesiątnica

„Gdy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wichru. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym” (por. Dz 2,1–4). Tymi słowami Pismo Święte opisuje nam ukoronowanie darów Wieczernika. Było nim Zesłanie Ducha Świętego wraz z tak nadzwyczajnymi darami jak mówienie językami, a także dary czynienia cudów na świadectwo prawdziwości słów o Zmartwychwstaniu ukrzyżowanego Jezusa. To On „wyniesiony na prawicę Boga, otrzymał od Ojca obietnicę Ducha Świętego i zesłał Go, jak to sami widzicie i słyszycie” (Dz 2,33–34).

To ten właśnie dar chcemy szczególnie przeżywać jako Kościół w Polsce w tym roku duszpasterskim w świetle towarzyszącego nam hasła „Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym”. Dar zesłania Bożego Ducha jest w tym czasie szczególnie powierzony naszemu kapłańskiemu przepowiadaniu i naszemu kapłańskiemu apostołstwu. Ważną pomocą służy nam w tej mierze kolejne słowo św. Jana Pawła II: „Ścisła więź łączy nasze kapłaństwo z Duchem Świętym i Jego misją: w dniu święceń kapłańskich otrzymaliśmy szczególne wylanie Ducha Pocieszyciela, w mocy którego zmartwychwstały Chrystus odnowił w każdym z nas to, czego dokonał w swych uczniach w dniu Paschy. Ten dar Ducha, mający tajemniczą moc uświęcającą, jest źródłem i korzeniem powierzonej nam szczególnej misji ewangelizacji i uświęcania” (List do kapłanów, 1998). My kapłani jesteśmy więc napełnieni Duchem Świętym po to, aby w mocy Ducha pomagać innym w napełnianiu się Bożym Duchem, by także innych prowadzić do Wieczernika.

a. Dary Ducha jako znak czasu

Każdy pilny obserwator współczesnego chrześcijaństwa odkryje rzucający się w oczy znak czasu: wszędzie dostrzegamy wzmagającą się świadomość Kościoła jako dzieła Ducha Świętego. Czy to w Europie, czy w Ameryce Łacińskiej, zarówno w Afryce, jak

i w Stanach Zjednoczonych, w Azji i w Australii – jednym słowem na całym świecie coraz więcej mówi się o Duchu Świętym i Jego darach, coraz bardziej jest obecne pragnienie doświadczenia Jego obecności. Widzimy powszechne pragnienie rekolekcji i pobożnych tekstów temu poświęconych, dostrzegamy, jak poszukiwani są księża mówiący o dziełach Ducha Świętego, a jeszcze bardziej duszpasterze umiejący wprowadzać w krąg doświadczenia Jego mocy.

Często to pragnienie ludu Bożego znajduje miejsce swojej realizacji w ruchach kościelnych czy w Ruchu Światło-Życie lub ruchu Odnowy w Duchu Świętym, czy to w formacjach pokrewnych. Jest to prawdziwy znak czasu obecny w całym Kościele katolickim, a nawet szerzej – w całym światowym chrześcijaństwie. Jakże ważne jest, aby nasza kapłańska posługa towarzyszyła członkom tych ruchów, byśmy z jednej strony byli przy nich całkiem po prostu obecni, a z drugiej strony – prowadzili, krzepili i zachęcali. Jesteśmy przecież pasterzami, a pasterz prowadzi owce Pana Jezusa zgodnie z zamysłem Kościoła. Ileż środków zostawił nam Chrystus, abyśmy mogli wypełnić tę misję!

Najpierw więc, pogłębiona świadomość nieustannego działania Ducha Świętego pozwala nam na nowo odkryć moc Słowa Bożego. Liczne grupy biblijne, osobiste lectio divina, nowy styl przepowiadania wychodzący z biblijnych czytań niedzieli – to wszystko godne zauważenia i podkreślenia owoce poznawania Ducha Świętego w naszych czasach. Święty Jan Paweł II łączył niekiedy takie biblijne wersety w całe „łańcuchy” Bożych obietnic aktualnych dla naszego doświadczenia tu i teraz: „Bóg wysłał do serc naszych Ducha Syna swego, który woła: Abba, Ojcze” (Ga 4,6), „Wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi (...). Sam Duch wspiera swoim świadectwem naszego ducha, że jesteście dziećmi Bożymi” (Rz 8,14.16) (por. List do kapłanów, 1998).

Ważną nowością jest też odkrywanie aktualności Dziejów Apostolskich. W czasach naszej formacji seminaryjnej poznawaliśmy wspaniałą modlitwę płynącą z Tradycji Kościoła: „Przyjdź, Duchu Święty, napełnij serca Twych wiernych i ogień Twojej miłości w nich zapal”. Także dziś wyznawamy w ten sposób wiarę w nieustającą aktualność opisu dnia Pięćdziesiątnicy w Dziejach Apostolskich. Dane jest nam także na nowo wczuć się w poruszające nauczanie Ojców Kościoła, jak choćby św. Augustyna, który zachęcał, aby przez całe życie chrześcijańskie oczekiwać na nowe wylania Bożego Ducha. Tak pojęty chrzest w Duchu Świętym jest aktualną obietnicą dla każdego chrześcijanina. Nie jest jakimś powtórzeniem sakramentu chrztu, ale raczej jego głębszym przeżywaniem na każdy dzień: ku odnowieniu modlitwy, ku rozpaleniu miłości do Boga i gorliwszej służby braciom w Kościele. Papież Franciszek opisał go jako przyjęcie łaski stania się nowym człowiekiem (kazanie 3.07.2015). Jest więc darem potrzebnym także dla sługi ołtarza, jeśli chcemy być bliżej Bożego planu dla Kościoła: „Nie na próżno Duch Święty został obiecany nie tylko temu, kto Go nie ma, ale także temu, kto już Go ma: temu, co nie ma – aby miał, a temu, kto ma – aby miał w większej obfitości” (In Evangelium Ioannis).

O tym samym darze mówił kiedyś także papież Benedykt XVI: „Boży płomień, płomień Ducha Świętego, jest tym, który jak krzew gorejący płonie, ale się nie spala. Jest to ogień, który płonie, ale nie niszczy; który płonąc, raczej pozwala ukazać najlepszą i najprawdziwszą część człowieka” (kazanie 23.05.2010).

Odnowiona obecność Ducha Świętego rozpalą serca miłością do Kościoła zarówno tego minionych wieków, jak i tego otaczającego nas dzisiaj. Ludzie otwarci na Bożego Ducha często są bardziej skłonni do zachwytu Tradycją Ojców Kościoła i do modlitwnej obecności wokół siebie braci i sióstr w Chrystusie. Bywa, że w ten sposób odnawia się też zapal do charytatywnego służenia najbardziej potrzebującym, zgodnie ze słowami Pisma Świętego: „byśmy pamiętali o ubogich” (Ga 2,10). Miłość do wspólnoty uczniów Chrystusa niech wyrazi się w tym czasie szczególnie przez nasze kapłańskie zaangażowanie w przygotowanie duchowe do jesiennego synodu na temat młodych w Kościele. Zapisujmy w ten sposób jakby kolejne duchowe rozdziały Dziejów Apostolskich!

b. „Bóg nie jest Bogiem zamieszania, lecz pokoju” (1 Kor 14,33)

Oprócz oczywistych błogosławieństw tego znaku czasu, jakim jest pogłębiająca się świadomość charyzmatycznego działania Ducha Świętego w Kościele, zauważamy jednak czasem niebezpieczeństwo naruszenia biblijnych proporcji. Ryzyko to dochodzi do głosu wtedy, gdy zamiast z harmonijną nauką całego Pisma Świętego zdarzy się taka fascynacja wybranymi fragmentami dotyczącymi charyzmatów, że zapomina się o pełni biblijnego nauczania. Wtedy zamiast prawidłowego życia duchem Pięćdziesiątnicy (gr. pentekoste) mamy do czynienia z jakąś jednostronną „pentekostalizacją” Kościoła w negatywnym tego słowa znaczeniu. Obraz kościelnej wspólnoty może zostać zniekształcony, jakby jedynym darem Pana Jezusa dla nas były niezwykle charyzmaty Ducha Świętego.

Ktoś może na przykład tak entuzjasmować się wersetami Pisma mówiącymi o uzdrowieniu, że zapomina o obowiązku weryfikacji ogłaszanych uzdrowień („Idź, pokaż się kapłanowi” – Mt 8,4). Może też stracić z pola widzenia realia życia: do losu człowieka należy często życie z różnymi chorobami i cierpieniami („Raduję się w cierpieniach za was i ze swej strony w moim ciele dopełniam braki udreń Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół” – Kol 1,24).

Ktoś inny może tak cenić nadzwyczajne charyzmaty, że słabo dostrzega porządek Kościoła ustanowiony przez samego Boga: „Ustanowił Bóg w Kościele najprzód apostołów” (1 Kor 12,28). Apostoł Paweł bywał w takich sprawach bardzo stanowczy: „Jeżeli komuś wydaje się, że jest prorokiem albo że posiada duchowe dary, niech zrozumie, że to, co wam piszę, jest nakazem Pańskim” (1 Kor 14,37).

Innym zaś razem mogłoby się przydarzyć osłabienie nauczania o sakramentach i o moralnych zobowiązaniach chrześcijanina, a przecież „Wielu powie Mi w owym dniu: «Panie, Panie, czy nie prorokowaliśmy mocą Twego imienia, i nie wyrzucaliśmy złych duchów mocą Twego imienia, i nie czyniliśmy wielu cudów mocą Twego imienia?» Wtedy oświadczę im: «Nigdy was nie znałem. Odejdźcie ode Mnie wy, którzy dopuszczacie się nieprawości!»” (Mt 7,22–23).

Podobnie ważna jest świadomość działania złego ducha i aktywne przeciwstawianie się jego zakusom. Stąd wielka wdzięczność dla posługi naszych kapłanów egzorcystów. Pamiętamy jednak przy tym, że nasze główne kapłańskie orędzie dla chrześcijańskiego ludu brzmi: każdego ochrzczonego Chrystus „zbawił przez obmycie odradzające i odnawiające w Duchu Świętym, którego wylał na nas obficie przez Jezusa Chrystusa, Zbawiciela naszego” (Tt 3,5). Na tym koncentrujemy nasze pozytywne głoszenie.

Co robić, kiedy dostrzeżemy wymienione wyżej problemy? Pamiętajmy: z tego właśnie powodu Stolica Apostolska niejednokrotnie przypominała w różnych swoich dokumentach biblijną naukę Kościoła co do charyzmatycznych darów i ich apostolickich owoców: „Sąd o ich autentyczności i o właściwym wprowadzeniu w czyn należy do tych, którzy są w Kościele przełożonymi i którzy szczególnie powołani są, by nie gasić Ducha, lecz doświadczać wszystkiego i zachowywać to, co dobre (por. 1 Tes 5,12 i 19–21)” (LG, 12). Jakże ważna jest tu rola kapłanów: to wy, bracia, wprowadzacie tę biblijną zachętę w czyn, kiedy czuwacie nad kościelnymi ruchami w waszych parafiach, pomagacie im i zachęćcie kolejnych ludzi do zaangażowania w ich szeregach.

4. Pełnia darów Wieczernika: biblijna harmonia

W Wielki Czwartek Jezus Chrystus zaprasza nas do Wieczernika na nowo. To początek liturgicznej drogi Paschy, w której On sam chce odnowić w nas pełnię darów Wieczernika. Słowa Jego misji dla nas brzmią przecież: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody (...). Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (por. Mt 28,19–20). Wszystko, a nie tylko wybrane przez nas aspekty wiary. W tym „wszystkim” mieści się oczywiście na pierwszym miejscu dar Eucharystii i związanego z nim kapłaństwa słu-

żebnego, także dar pokoju i sakramentalnego odpuszczenia grzechów. Jest tam centralne miejsce dla Najświętszej Maryi Panny wraz z Jej nieustającą modlitwą wstawienniczą za Kościół, także za tych, którzy pełnią w Kościele posługę Apostołów i pasterzy, za kapłanów.

Kiedy Kościół pamięta o tym „wszystkim”, wtedy przychodzi ze swoją mocą Duch Święty. Jak słusznie mówi się ostatnio: Tradycja to przekazywanie ognia, a nie popiołów. Bez Ducha Świętego kościelne zwyczaje mogą zmieniać się w popiół bez zdolności rozpalania serc ludzkich. Tylko Duch Święty ma moc przemiany spisanych artykułów wiary w płomień duchowego życia. Duch Boży zstępujący w naszych czasach tak samo, jak na Kościół w Wieczerniku dwa tysiące lat temu ma moc rozpaść w naszych kapłańskich sercach żar Eucharystii, zapalać do kapłaństwa, zachwyty obecnością Maryi, radosną wierność apostoelskiej Tradycji i współczesnej hierarchii, sakramentalną służbę ku odpuszczaniu grzechów i życie charyzmatycznymi darami duchowymi na co dzień.

Gdzie Bóg jest na pierwszym miejscu, tam wszystko jest na swoim miejscu. Gdzie w Kościele na pierwszym miejscu jest wierność Pismu Świętemu przyjmowanemu w świetle Tradycji, tam wszystko jest na takim miejscu, jakie wyznaczył Jezus Chrystus – w mocy Ducha Świętego.

Na zakończenie przypominamy sobie z wdzięcznością słowa Apostoła o wielkim charyzmacie święceń kapłańskich, którego jesteśmy uczestnikami: „Nie zaniedbuj w sobie charyzmatu, który został ci dany za sprawą prorocтва i przez włożenie rąk kolegium prezbiterów” (1 Tm 4,14) wraz z zachętą: „abyś rozpaść na nowo charyzmat Boży, który jest w tobie przez nałożenie moich rąk” (2 Tm 1,6).

Hasło duszpasterskiego programu „Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym” zachęca nas, byśmy jako kapłani coraz bardziej działali w namaszczeniu przez Ducha Świętego dla umacniania wspólnoty wiernych nam powierzonych. Narzędziem niech będzie codzienna ofiara z samego siebie, służba braciom i wierność otrzymanemu powołaniu. Otrzymawszy Ducha Pocieszyciela, bądźmy pocieszycielami wszystkich spotykanych na drodze życia.

W dzień kapłańskiego święta zechciejcie przyjąć Bracia serdeczne podziękowania za Wasz pasterski trud i za Wasze świadectwo chrześcijańskiego życia, prawdziwych ludzi Ducha Świętego!

W Wielki Czwartek Wieczernika Pańskiego wspólnie wzywajmy Bożej mocy tymi słowami:

„Duchu Święty, pomóż nam rozpaść kapłański charyzmat Boży,
który w nas jest przez sakramentalne nałożenie rąk w dniu święceń,
by Twoje Słowo przez nas głoszone było jak płomień,
by Twoje sakramenty, których jesteśmy szafarzami, udzielały życia,
byśmy służyli braciom i siostram w Kościele pełnym Twojej mocy.
Święta Maryjo, Matko Boża, Oblubienico Ducha Świętego,
uprosz nam Bożego Ducha, Najwyższy Dar Bożej Miłości. Amen”.

Wielki Czwartek, 29 marca 2018 r.

Podpisali:

Pasterze Kościoła w Polsce obecni na 378. Zebraniu Plenarnym KEP
w Warszawie, w dniu 14 marca 2018 r.

Kuria Diecezjalna Płocka
Płock, dnia 22 marca 2018 r.
Nr 665/2018

Ks. Piotr Grzywoń

Za zgodność